

vende imod, at Embedsmanden anvender sit Kontorhold paa den ene eller paa den anden Maade. Om han f. Ex. vil have flere Kontorbetjente og saa spare f. Ex. paa Portoene, er Noget, som han maa om. Det kan være os ligegyldigt, om det er Lønningerne eller Portoene, det gaar ud over.

D. Christensen: Det er i Reglen ellers gjerne Tilfældet, naar man er af forskellige Mening, at den første Opgave, man har, er at imøbegaa de af Modparten fremsatte Grunde; men det er efter min Mening et Punkt, som allerede er overflødig af den simple Grund, at det allerede flertal ikke er fremkommet med nogen virkelig eller saglig Grund, men kun staa og omtale, at det, det foreslaar er Noget, der henhører til Fortiden og Noget, der har vundet Hævd. Ja det er gaaet saa vidt, at man endog saa paabe-raaber sig, hvad de Døde have sagt. J. A. Hansen, sagde den ærede Ordfører, har sagt det og det, dermed ere alle Beviser komne frem, og der er Intet derved at gjøre. Istedetfor at fremkomme med Oplysninger, som skulde godtgjøre, at Frimærkesystemet, naar det blev indført, som det her er foreslaaet, ikke virkede bedre og ikke var langt mere fyldebesigjørende for Kontorerne end det nuværende System, begyndte den ærede Ordfører ligesom en Mand, der sagde, at han aldrig havde set noget Bærrer end en Mand, der skød Lærker med Kanonkugler. Den ærede Ordfører begyndte nemlig at tale om Natvægtene og Gnevælden. Maa jeg spørge: hvad have Natvægtene og Gnevælden at gjøre med denne Sag? Han kom endog saa til at udtale, formodentlig med velberaad Hu, at hvis han var Politimester og sad paa et faaant Kontor, vilde han ikke kunne finde Næde i, hvilke Breve der skulde have Tjenestefrimærker, og hvilke ikke, og det kan jeg ikke Andet end beklage. Der er et gammelt Ord, der hedder, at den, Herren giver et Embede, giver han ogsaa Forstanden, men under dette Forhold vilde det gamle Ord jo ikke holde Stik. Jeg siger, at naar Forholdene ere, som de ere her, hvor de efter min Mening ere lagte tilrette ikke alene paa en fornuftig, men ogsaa paa en grundig Maade, maa det allerede Medlem ogfaa godtgjøre, at hvad der er fremkommet fra vor Side ikke er rigtigt, nemlig at vi maa stamme os over, at de Forhold, som vi have, endnu saa Lov at eksistere i 1882 her i Danmark, idet Forholdet nemlig er det, at vi istedetfor for at faae et Brev besørget for 4 eller 8 Ore, maa betale omtrent 7 Gange 75 Ore for at faae det besørget 4 a 5 Dage senere, end om det var frigt med et Mærke. Hvad jeg her paa-viser er reelle Forhold, og som jeg kan dokumentere; thi det er Noget, som jeg lægger mig efter at gjøre. Jeg siger: Bærtaagod, det har jeg sagt, og det skal jeg kunne godtgjøre. Vi have Regninger fra Sognesogder, Skrivelser fra Politi-

mestere, Skrivelser fra Amtet og fra Ministerier, og man har efter min Mening gjort alt Muligt for at hemme dette Uvæsen ifølge Forordningerne af 27de Mai 1847 og 1791; men Forordningerne staa uroffelig, Politimesteren er i sin juridiske Ret, naar han anvender dem. Men efterat Postvæsenet, hvad jeg er meget glad over, har udvidet og vedblivende udvider sin Virksomhed til enhver Landsby i Landet, vil det ikke holde Stik, naar det allerede Udvalg her sidder og vil fastsætte Portoene for 5 Aar ad Gangen. Det har den Politimester, som jeg har udtalt, ogsaa godtgjort. Den ærede Ordfører taler om Principet. Jeg gad nu vide, hvilket Die der er skarpt nok til at opdage det; mig har det ikke været muligt, der er ikke Tale om at udbringe noget Forholdstal af 5 Aar, det lader sig ikke gjøre. Folkemængden tager jo til og dermed ogsaa Korrespondancen. Jeg skal nu ikke forbyde mig i Enkeltighederne, men jeg anser det dog for rigtigt ligeoverfor enkelte Medlemmer, der ikke have siddet i Udvalget, med den høitærede Formands Tilladelse at oplæse et Par Linier af den Indberetning, der er kommen fra Politimesteren i Nørrevang—Lørrild Herreder. Han siger her: „Med Hensyn til den ovenfor under F anførte Udgiftspost, skal jeg — under Henviisning til min Indberetning for det foregaaende Finantsaar — tillade mig tjenstligt at bemærke, at Flertallet af mine Embedsbreve forsendes i Jurisdiktionen ved privat Leilighed, hvilket selvfølgelig hverken er nogen behagelig eller med Tjenestens Lær stemmende Forjendelsesmaade“. Saa siger han ogsaa her tilfids: „Lil Portoudgifter har jeg i de foreløbne 5 Aar i bestandig høiere Grad savnet det Fornødne, og for Liden behøver jeg ca. det tredobbelte Beløb af det ved ovennævnte Lov tilstaaede, nemlig naar Posten skal benyttes til Befordring af ethvert Brev, der afaar fra Kontoret, hvilket efter min Erfaring kræves til en tilbørlig Mængde af Embedet. Iøvrigt henvises til min Anmærkningspaategning paa Indberetningen for de foregaaende Aar“. Naar vi se, at han har faaet 190 Kr., og Udvalget saa efter et Skøn har sat det til 380 Kr., hvad er saa det? Det er mig Altsammen meget tvivlsomt. Naar det skulde være, som den ærede Ordfører siger, maatte det være 3 Gange saa meget. Den ærede Ordfører siger jo, at Politimestrenes Beretninger kunne vi stole paa, og det er jeg med til, men saa vil det her blive henved 600 Kr., hvis vi skulde komme til noget Betyrrende for Statskassen, noget Betyrrende for Tjenesten og noget Betyrrende for Embedsmændene — jeg haaber, at Alle ere enige om, at disse 3 Momenter skulle vi sørge for. Vi skulle vaage over, at Politimesteren ikke tjener Noget derved, men han skal heller ikke have noget Udlæg derved. Tjenestefrimærker tilstede nu efter min Mening en saa fuldkommen Kontrol, som Mennekesvækk i det Hele taget kan være —